

Den poezie

žádný člověk není ostrovem

*Ukázky
studentských
básní*

Sám.
Sám leží.
Sám leží v posteli a čte si.
V myšlenkách
V myšlenkách mu cosi hlavou běží.
Běží, ale nevyběhne - jako v kleci.
Přestal číst a přemýšlí.
Prázdnno.
Prázdnno je v něm, city přehlíží.
Prázdnno, co zbylo po smutku, jenž vytlačil smích.
Na dno.
Na dno si sáhl skrytů svých temných.
Leží tiše.
Leží tiše sebe sám hledaje.
V bezradné slze,
v slze duše taje.
Nenašel odpověď, jde spát.
Doufaje v sen, co se mu bude zdát.
Sen přišel.
Přišel jako na zavalanou.
Moře si v něm hraje s libou pannou.
Avšak bouře je,
je laskava.
Přiblíží jí k břehům ostrova.
Vlny bijí.
Vlny bijí v skálu kluzkou,
s tělem dívky na ni klesnou.
Šaty,
šaty tančí v kapkách deště,
napadá ho: „Žije ještě?“
Když tu dívka, ač -
ač polomrtva,
v chladu větru okem mrkla!
A slečna ve snu znenadání,
znenadání procitne.
Mladík se záhy v loži ocitne.
Hledí.
Hledí do stropu
a bdí.
Avšak náhle, zčistajasna
jako čirá letní luna jasná
popadne ho věta krásná.
Ústa sebou lehce,
lehce hnou.
Mladík zná již odpověď,
odpověď dříve nejasnou.
„Žádný člověk není ostrov,“
říkají rty samovolně.
Život mu změní těch pár slov,
duše s hlavou se v něm prolne.
Protože
pochopil.

Katrin Dejllová

Nechám si tělo prorůst bambusem,
utopím se v tvojí kráse.
Třeba zjistím kdo já jsem,
když v zrcadle už nepoznám se.
Smutek svírá moji duši,
tys však do ní vnesl jas.

Nebe dusí, les mě svírá
na cestě mé za sluncem.
Naši lásku v krvi rudé
na podlaze rozprostřem.
Jako ubrus z tvého smutku,
našich slz a střípků řas.

Až pak moře uzavře se
za lodí, jež odvál čas
žádný člověk ostrov není
jednou zjistí každý z nás.

Františka Špačková

Jak spolu vločky sníh tvoří,
chtěl bych ostrovy pozorovat,
jak se snaží v pevninu propojovat,
aby odolávaly nekonečnému moři.

Zrnko písku vypadá docela bezbranně,
ale pláž se vlnami pohltit nenechá.
Včela píchne, však jen trošku bolesti zanechá.
Ale včelstvo potřebuje už jen úl k obraně.

Člověk, sám, by snad jen ze samoty zahynul,
ale společně jsme stopu otiskli až na Měsíc.
Ba kdo ví, možná dokážeme ještě mnohem víc...

Vojta Mihulka

